

зантійскы слуга), поиска да утвърди нова независима Іерархія за царството си. За това нѣщо той завърза сношенія съ Папата толкозь по-скоро, защото чрезъ тѣзи сношенія, той са надѣяше да достигне и онѣзи политическы ползы, за които споменяхмы по-горѣ. » — За тѣзи сношенія ный оставамы на читателитѣ да видѣтъ подробно въ списаніето на учения нашъ съотечественникъ, отдѣто извличамы и слѣдующето.

§ 40. Продълженіе.

Българскыйтъ царь по онуй време особено са нуждаше отъ панската помощь. Той бѣше отворилъ бой съ Маджарскыя краль, който бой отиваше злѣ за него. Този краль бѣше обсебилъ съ войскытъ си нѣколко области, пакъ бѣше си присвоилъ титулъ българскаго царя и имаше на ума си да разтурѣ съвсѣмъ царството на Българытъ. Като са намѣрваше въ таквози затрудненіе, царь Іоаннь побърза да подпише условіята въ писмата, които размѣнихъ съ Папа Иннокентій III за присъединеніето на Бъл-та черкова съ Западната. Споредъ тѣзи условія *Българскыйтъ царь получава отъ Папата императорска корона и императорско достоинство, но за туй, той са обвързва да подчини царството си подъ Апостолско-римскыя прѣстолъ, тѣй сжщо и Българската черква съ сичкыя свѣщенническый и духовный клиръ.* За извършването на този политическо-религіозенъ актъ былъ опредѣленъ по-напредъ папскый легатъ Іоаннь Капелланъ, а сетнѣ кардиналъ Львъ, който стигна въ Търново на 15 Октомврія 1204 год., дѣто са и посрѣщанъ тържественно. — На 7 Ноемврія, кардиналъ Львъ въ името на Папата посвети Василия за Патріархъ, като го украсилъ съ сичкытъ патриаршескы достоинства. И на другыя день, въ празника св. Архангела, той ко-